

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713202350
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7713202350.5

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne: Slovenská republika, v mene ktorej koná Regionálna veterinárna a potravinová správa v Michalovciach, so sídlom v Michalovciach, S. Chalupku 22, IČO: 31 295 207, zastúpenej PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, IČO: 36 860 930, proti žalovanému: Z. O., narodený XX.XX.XXXX, bytom v O., T. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Osloboditeľov 10, o zaplatenie 28.738,87 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava zo dňa 17.04.2020 sp. zn. 8C/20/2014

rozhodol:

M e n í uznesenie Okresného súdu Rožňava zo dňa 17.04.2020 č. k. 8C/20/2014-1000 tak, že priznáva žalovanému proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Žalovaný má nárok proti žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) uznesením zo dňa 17.04.2020 č.k. 8C/20/2014-1000 priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o náhrade trov konania v spore, predmetom ktorého je žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Rozsudkom zo dňa 30.06.2016 č.k. 8C/20/2014-604 súd žalobu zamietol a o trovách konania si vymienil rozhodnúť v lehote 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 28.738,87 €, t.j. vo výške zodpovedajúcej jej ušlému zisku z nerealizovaného prenájmu za obdobie od 01.10.2008 do 30.09.2012, kedy sporné nehnuteľnosti užíval žalovaný. Výška bezdôvodného obohatenia bola ustálená znaleckým posudkom L.. M. Y. č. 6/2012 zo dňa 23.12.2012. Rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, preto nadobudol právoplatnosť dňa 15.12.2017.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že doposiaľ nerozhodol o trovách konania z dôvodu, že právoplatný rozsudok bol napadnutý dovolaním. Skutočnosť, že podanie dovolania nie je preukázkou rozhodnutia o trovách konania a hlavne s poukazom na to, že súd si vymienil rozhodnutie o trovách konania v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, súd o trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. S poukazom na ust. § 262 ods. 1 CSP a ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

6. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP a navrhla, aby odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

7. Žalobkyňa poukázala na to, že podľa ustálenej judikatúry ESLP, Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania. Právo na rozhodnutie o trovách konania v súlade so zákonom je zároveň aj obsahom základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutiu súdu o trovách konania musí predchádzať postup zodpovedajúci požiadavkám spravodlivého súdneho konania. V zmysle § 262 CSP má rozhodovanie o trovách konania dve roviny, a to rovinu rozhodovania o nároku na náhradu trov konania vo veci úspešnej strany sporu a rovinu rozhodovania o výške priznaného nároku na náhradu účelne vynaložených trov konania pre účely uplatnenia alebo bránenia svojho práva. V zmysle ustálenej judikatúry NS SR výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (napr. uznesenie NS SR zo dňa 23.03.2017 sp.zn. 6Cdo/222/2016, uznesenie NS SR zo dňa 04.04.2018 sp.zn. 7ECdo/2/2017). Žalobkyňa zastáva názor, že výrok formulovaný v napadnutom uznesení nezodpovedá zákonom stanoveným požiadavkám pre právoplatnosť a vykonateľnosť súdneho rozhodnutia a nie je spôsobilým exekučným titulom. Vo výroku súdu prvej inštancie nie je uvedené kto a komu má platiť náhradu trov konania a zároveň v ňom nie je uvedená formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

8. Vydanie uznesenia o trovách konania je jednostranne závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej. Žalobkyňa zastáva názor, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je predčasné, keďže v prejednáwanej veci bolo podané dovolanie, o ktorom najvyšší súd do dnešného dňa nerozhodol a nie je možné vylúčiť, že najvyšší súd dovolaniu vyhovie a rozhodnutie vo veci samej bude zrušené. Ak by k takému prípadu došlo, rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania by stratilo svoj podklad a ostalo by osamotené, čo by odporovalo princípu právnej istoty ako základnému princípu práva na spravodlivé súdne konanie. Žalobkyňa uviedla, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť až po rozhodnutí dovolacieho súdu, keďže rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania závisí od rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní, t.j. od otázky, ktorú súd prvej inštancie nie je oprávnený riešiť. Nestotožnila sa preto s argumentom uvedeným v bode 6 napadnutého uznesenia a to, že dôvodom vydania uznesenia bola skutočnosť, že súd prvej inštancie si vymienil rozhodnutie o trovách konania v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.12.2017 a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania bolo vydané až 17.04.2020 je nepochybné, že súdom vymienená lehota nebola dodržaná, a preto aj z tohto dôvodu neexistovala v konaní prekážka, ktorá by bránila súdu konanie prerušiť a o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť až po právoplatnom rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní žalobkyne. Predčasné rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa názoru žalobkyne vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že neobstojí námietka žalobkyne, a to, že výrok napadnutého rozhodnutia nemá náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, lebo z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 % a nie žalobkyňi. Napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje, je jasné a zrozumiteľné. Neobstojí ani ďalšia námietka žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie nie je spôsobilé pre exekučný titul alebo pre prípadné vynútenie uloženej povinnosti. Tu sa žalobkyňa dostáva do vlastných rozporov, lebo v bode 8 odvolania uvádza, že podľa § 262 CSP má rozhodovanie o trovách konania dve roviny, najprv o nároku na náhradu trov konania a následne o výške priznaného nároku. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že ide o rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a nie o rozhodnutie o výške priznaného nároku na náhradu trov konania. Zároveň žalovaný konštatoval, že neobstojí ani námietka žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie je predčasné, lebo tieto námietky sú v rozpore so zákonom a javia sa ako špekulatívne s jediným cieľom a to oddialiť rozhodnutie o výške nároku na náhradu trov konania. Z ust. § 262 ods. 2 CSP je zrejmé, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa končí konanie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Čiže o náhrade trov

konania je súd povinný rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a nie až po rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorý má rozhodnúť o dovolaní strany sporu. Zo spisu je zrejmé, že vec je právoplatne skončená na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/321/2016 zo 14.11.2017. Toto rozhodnutie bolo právnemu zástupcovi žalovaného doručené dňa 15.12.2017. Dnes je už 20.4.2021 a pre obštrukcie žalobkyne dodnes vo veci nie je právoplatne rozhodnuté o náhrade trov konania. Zároveň neobstojí ani ďalšia námietka žalobkyne, že najvyšší súd nerozhodol o jej dovolaní. Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn. 5Cdo/64/2018 z 25.02.2021 rozhodol tak, že dovolanie žalobkyne zamietol a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

10. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnemu zástupcovi žalobkyne dňa 10.05.2021.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

12. Súd prvej inštancie výrokom napadnutého uznesenia priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, vychádzajúc z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, nakoľko bol v spore plne úspešný.

13. V prejednávanej spore súd správne aplikoval ust. § 255 ods.1 CSP pri určení rozsahu nároku náhrady trov konania. Zároveň odvolací súd konštatuje, že predmetom odvolania nebola nesprávna aplikácia uvedeného ustanovenia.

14. Žalobkyňa v odvolaní namietala vady výroku o nároku na náhradu trov konania a predčasnosť rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.

15. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení, rozhodovanie o trovách konania má dve roviny, ako správne uviedla žalobkyňa v odvolaní.

18. Súd prvej inštancie najprv rozhodne o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Zadefinovanie rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, nerobí spravidla v praxi problémy, pôjde buď o meritórne konečné rozhodnutie (rozsudok), alebo procesné rozhodnutie, ktorým sa v celom rozsahu končí sporové konanie (uznesenie o celkovom zastavení konania, o odmietnutí podania).

20. V prejednávanej spore bolo konanie vo veci samej ukončené rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 8C/20/2014-604 zo dňa 30.06.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/321/2016 zo dňa 14.11.2017 a nadobudol tak právoplatnosť dňa 15.12.2017.

21. Tým bol naplnený predpoklad pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, vyplývajúci z ust. § 262 ods. 1 CSP.

22. Zároveň z obsahu spisu vyplýva, že Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 25.02.2021 sp. zn. 5Cdo/64/2018 zamietol dovolanie a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu (čl. 1016).

23. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je predčasné z dôvodu podaného dovolania, odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania po právoplatnom ukončení veci samej. Skutočnosť, že bolo podané dovolanie, má vplyv na meritórne rozhodnutie až vtedy, keď dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, čo v prejednávanej spore nenastalo. V prípade, že by bolo napadnuté rozhodnutie zrušené (odvolacieho súdu prípadne aj súdu prvej inštancie), bol by daný postup pre aplikáciu ust. § 389 ods. 1 písm. d/ CSP, nakoľko rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania nie je rozhodnutím vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, by zanikli.

24. Z uvedeného dôvodu odvolacia námietka žalobkyne týkajúca sa predčasnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, nie je dôvodná.

25. Z obsahu napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že sa týka rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania a nie o výške priznaného nároku.

26. Žalobkyňa namietala, že výrok napadnutého uznesenia nezodpovedá zákonom stanoveným požiadavkám pre právoplatnosť a vykonateľnosť súdneho rozhodnutia, nakoľko vo výroku nie je uvedené kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania a zároveň v ňom nie je uvedená formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

27. Odvolací súd sa s týmito námietkami nestotožňuje.

28. Súd rozhoduje len o nároku na náhradu trov konania, nie o plnení, t.j. vo výroku neuvádza, že neúspešná strana je povinná zaplatiť náhradu trov konania druhej strane. Znenie výroku má vyjadrovať, ktorá strana má nárok na náhradu trov konania proti ktorej strane a v akom rozsahu, prípadne ktorej strane sa priznáva nárok na náhradu trov konania proti ktorej strane a v akom rozsahu.

29. Keďže z výroku napadnutého uznesenia vyplýva iba „komu“ sa priznáva nárok na náhradu trov konania, ale nie je zrejmé voči „komu“, t.j. komu vznikne povinnosť zaplatiť náhradu trov konania, hoci z obsahu napadnutého uznesenia je zrejmé, že žalovaný bol v celom spore plne úspešný, a teda ten, „kto“ má zaplatiť náhradu trov konania, je žalobkyňa (bod 6 rozhodnutia), odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, aby formulácia výroku zodpovedala zneniu ust. § 262 ods. 1 CSP, hoci z hľadiska obsahu rozhodnutia sa o zmenu nejedná.

30. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na uznesenia najvyššieho súdu, odvolací súd poznamenáva, že tento názor prezentovaný v citovaných uzneseniach sa v rozhodovacej praxi súdov neujal. Aj odvolací súd zastáva názor, že uvádzať formuláciu „že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením“ vo výroku rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania je nadbytočné, nakoľko ide o procesný postup, vyplývajúci priamo zo znenia zákona, a to ust. § 262 ods. 2 CSP.

31. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie o náhrade trov konania v zmysle ustanovenia § 388 CSP tak, že priznáva žalovanému proti žalobkyňi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

32. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej (čo do merita odvolania) v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).